

Sofi Kinsela

TAJNI SVET SNOVA
JEDNE
KUPOHOLIČARKE

Prevela
Irena Kuljić

■ Laguna ■

Naslov originala

Sophie Kinsella

THE SECRET DREAMWORLD OF A SHOPAHOLIC

Copyright © Sophie Kinsella 2000

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Ova knjiga je posvećena
mojoj prijateljici i književnom agentu
Araminti Vajtli*

IZJAVE ZAHVALNOSTI

Veoma se zahvaljujem Patriku Plinkingtonu Smajtu, Lindi Evans i timu *Transworlda*, Seliji Kajli, Marku Lukasu i svima iz ZAW-a, Niki Kenedi i Džesiki Bakmen, Valeri Hoskins i Rebeki Votson, i Brajanu Liberelu iz LAA.

Posebnu zahvalnost dugujem Samanti Viken, Sari Mensek, Polu Votsu, Šantal Raderford-Braun, mojoj divnoj porodici, a posebno Emi, koja me je naučila da kupujem.

ENDVIČ BANKA

Stelion skver 1

London W1 3HW

Gđica Rebeka Blumvud
stan 4
Džarvis roud 63
Bristol BS1 0DN

6. jul 1997.

Draga gđice Blumvud

Čestitamo! Kao skorašnji diplomac Bristolskog univerziteta, bez sumnje ste ponosni na svoje dostignuće.

Mi u *Endviču* smo takođe ponosni na naša dostignuća fleksibilne i brižne banke, sa računima koji su prilagođeni svakome. Posebno smo ponosni na naš dalekovid pristup kada je reč o klijentima vašeg kalibra.

Zato vam mi nudimo, gđice Blumvud – kao diplomcu – mogućnost beskamatnog produženog prekoračenja računa od 2.000 funti, tokom prve dve godine vaše karijere. Ako biste odlučili da u *Endviču* otvorite račun, ova mogućnost bi vam odmah bila na raspolaganju.* Iskreno se nadam da ćete odlučiti da iskoristite ovu jedinstvenu ponudu i radujem se prispeću vašeg popunjenog formulara.

Još jednom, čestitke!

Iskreno vaš

Najdžel Fers,
marketinški direktor Odeljenja za diplomce

* (u zavisnosti od vašeg poslovnog statusa)

ENDVIČ – ZATO ŠTO NAM JE STALO

ENDVIČ BANKA

Filijala u Fulamu

Fulam roud 3

London SW6 9JH

Gđica Rebeka Blumvud

stan 2

Barni roud 4

London SW6 8FD

10. septembar 1999.

Draga gđice Blumvud

Iz mojih pisama od 3. maja, 29. jula i 14. avgusta shvatili ste da mogućnost vašeg beskamatnog prekoračenja ističe 19. septembra 1999. god. Takođe ste shvatili da ste znatno prekoračili dozvoljenu granicu od 2.000 funti.

Trenutno stanje iznosi 3.794,56 funti.

Možda biste bili ljubazni da telefonirate mojoj pomoćnici Eriki Parnel da biste zakazali sastanak povodom ove stvari.

Iskreno vaš

Derek Smid,
direktor

ENDVIČ – ZATO ŠTO NAM JE STALO

ENDVIČ BANKA

Filijala u Fulamu

Fulam roud 3

London SW6 9JH

Gđica Rebeka Blumvud

stan 2

Barni roud 4

London SW6 8FD

22. septembar 1999.

Draga gđice Blumvud

Veoma mi je žao što ste slomili nogu.

Kada se oporavite, možda biste bili dovoljno ljubazni da nazovete moju pomoćnicu Eriku Parnel i da zakažete sastanak kako bismo porazgovarali o vašim sadašnjim i budućim potrebama za prekoračenjem.

Iskreno vaš

Derek Smid,
direktor

ENDVIČ – ZATO ŠTO NAM JE STALO

ENDVIČ BANKA

Filijala u Fulamu

Fulam roud 3

London SW6 9JH

Gđica Rebeka Blumvud

stan 2

Barni roud 4

London SW6 8FD

17. novembar 1999.

Draga gđice Blumvud

Veoma mi je žao što imate infektivnu upalu žlezda.

Kada se oporavite, možda biste bili toliko ljubazni da nazovete moju pomoćnicu Eriku Parnel i zakažete sastanak da bismo porazgovarali o vašoj situaciji.

Iskreno vaš

Derek Smid,
direktor

ENDVIČ – ZATO ŠTO NAM JE STALO

PRVO POGLAVLJE

Dobro. Nemoj da paničiš. Nemoj da *paničiš*. To je samo račun za Viza karticu. To je parče papira; nekoliko brojeva. Mislim, koliko strašno može biti nekoliko brojeva?

Zurim kroz prozor kancelarije u autobus koji prolazi niz Oksford strit, prisiljavajući se da otvorim beli koverat koji stoji na mom zakrčenom stolu. To je samo parče papira, kažem sebi po hiljaditi put. A ja nisam glupa, zar ne? Tačno znam koliki će biti ovaj račun za Vizu.

Otprilike. Okvirno.

Biće oko... 200 funti. Možda trista. Da, možda trista. Maksimalno trista pedeset. Opušteno zatvaram oči i počinjem da sabiram. Tu je onaj komplet iz *Džigsoa*. Onda večera sa Suz kod *Kvaglinosa*. Onda onaj božanstveni crveno-žuti ćilim. Uzgred budi rečeno, ćilim je koštao dvesta funti. Ali svakako je vredan svakog penija – svi su mu se divili. To jest, bar mu se Suz divila.

A i komplet iz *Džigsoa* je bio na rasprodaji – snižen trideset posto. Tako da je to, u stvari, *ušteda* novca.

Otvaram oči i posežem za računom. Kada moji prsti dotaknu papir, prisećam se novih kontaktnih sočiva. Devedeset pet funti. Prilično. Ali, mislim, morala sam da ih nabavim, zar ne? Šta je trebalo da radim, da hodam unaokolo u izmaglici?

A i morala sam da kupim neke nove rastvore i onu slatku kutijicu i jedan hipoalergijski ajlajner. Tako da to otprilike iznosi... četiri stotine?

Za stolom u susednoj kancelariji, Kler Edwards podiže pogled sa svoje pošte. Ona slaže sva svoja pisma u uredne gomilice, kao što to radi svakoga jutro. Stavlja gumice oko njih i lepi etikete na kojima piše: „Odgovori odmah“ i „Nije hitno, ali odgovori“. Prezirem Kler Edwards.

„Sve je u redu, Beki?“, kaže ona.

„Sve u redu, kažem ja ležerno. „Čitam neko pismo.“

Posežem veselo u unutrašnjost koverta, ali moji prsti još ne izvlače račun, ostaju zgrčeni oko njega, dok mi um biva zaposednut – kao i svakog meseca – mojim tajnim snom.

Da li biste želeli da čujete moj tajni san? Zasnovan je na priči o jednoj zabuni u banci koju sam nekad pročitala u novinama. Ta priča mi se toliko dopala da sam izrezala članak i zalepila ga na vrata svog ormara. Dva računa za kreditnu karticu bila su poslata pogrešnim ljudima, i – zamislite ovo – obe osobe platile su pogrešan račun a da nisu ni primetile. Oni su isplatili tuđe račune *a da ih čak nisu ni proverili*.

I od trenutka kada sam pročitala tu priču, potajni mi je san da će se isto to desiti i meni. Neka luckasta starica u Kornvolu dobiće moj monstruozno visok račun i platiće ga a da ga i ne proveri. A ja ću dobiti njen račun za tri konzerve mačje hrane po ceni od 59 penija za svaku. Što ću, prirodno, platiti bez pogovora. Na kraju krajeva, što je pošteno – pošteno je.

Osmeh mi se širi licem, dok mi pogled luta nekuda kroz prozor. Ubeđena sam da će se to dogoditi ovog meseca – moj tajni san će upravo postati stvarnost. Ali kada konačno izvučem račun iz koverta – praćena Klerinim radoznalim pogledom – moj osmeh bleđi, zatim nestaje. Nešto vrelo mi zatvara grlo. Mislim da je to možda panika.

Stranica se crni od slova. Nizovi poznatih imena proleću mi ispred očiju kao neki mini tržni centar. Pokušavam da ih ulovim, ali kreću se suviše brzo. *Tornton*, uspevam da nazrem. *Torntonove čokolade?* Šta ću ja, do đavola, u prodavnici *Torntonovih čokolada?* Trebalo bi da sam na dijete. Ovaj račun je

sigurno pogrešan. Nemoguće je da sam ovo ja. Nemoguće je da sam ja potrošila sav taj novac.

Ne paniči!, vrištim u sebi. Ključna stvar je ne prepustiti se panici. Samo pročitaj svaki navod polako, jedan po jedan. Duboko udišem vazduh i prisiljavam sebe da se mirno usredsredim i počnem od vrha liste.

WH Smit (dobro, to je u redu. Svakome je potrebna papirna galanterija)

Čizme (takođe)

Kutija za naočare (neophodna)

Odbins (boca vina – neophodna)

Naša cena (*Naša cena?* A da. Novi album *Šarlatana*. Pa dobro, to sam morala da imam, je l' tako?)

Bela pasta testenine (večera sa Kejtlin)

Odbins (boca vina – neophodna)

Benzinska pumpa (benzin se ne računa)

Kvaglinos (skupo – ali samo jednom)

Gotovo jelo (tada sam ostala bez gotovine)

Odbins (boca vina – neophodna)

Od krpore do persijanera (Šta? A da, ćilim. Glupi ćilim)

La senca (seksi donje rublje, za sastanak sa Džejmsom)

Ažan provokater (još izazovnije donje rublje, za sastanak sa Džejmsom. Huh. Kao da mi je trebalo)

Bodi šop (ono sredstvo za piling kože koje jednostavno moram da koristim)

Nekst (prilično dosadna bela košulja – ali bila je na rasprodaji)

Milets...

Zaustavljam se u čitanju. *Milets?* Ja nikad ne idem u *Milets*. Šta bih do đavola radila u *Miletsu?* Zurim u ovaj navod potpuno zbunjena, mrštim čelo i pokušavam da mislim – a onda, iznenada, istina izranja pred mene. To je očigledno. Neko drugi je koristio moju karticu.

Gospode bože. Ja, Rebeka Blumvud, bila sam žrtva zločina.

Sada sve to ima smisla. Neki kriminalac mi je ukrao kreditnu karticu i falsifikovao moj potpis. Ko zna gde su je još koristili? Nije ni čudo što je moj izvod tako zacrnjen brojkama! Neko je krenuo u šoping turu po Londonu sa mojom karticom – i pomislio je da će se tek tako izvući s tim.

Ali kako su to uspeli? Preturam po svojoj tašni u potrazi za novčanikom, otvaram ga, i – moja Viza kartica je tu, i bulji u mene. Izvlačim je i zagledam. Sigurno mi je neko drpio iz novčanika, iskoristio je – *a onda je vratio nazad*. To mora biti neko koga poznajem. Gospode bože. Ko?

Gledam sumnjičavo po kancelariji. Ko god da je, nije baš mnogo pametan. Da upotrebi moju karticu u *Miletsu*! Skoro da se nasmeješ. Kao da bih ja ikad kupovala tamo.

„Ja čak nikad nisam ni bila u *Miletsu*!“, kažem glasno.

„Naravno da si bila“, kaže Kler.

„Šta?“ Okrećem se ka njoj, ne baš naročito srećna što me neko prekida. „Nisam bila.“

„Kupila si Majklu poklon za rastanak u *Miletsu*, je l' tako?“

Zurim u nju i osećam kako mi osmeh nestaje. Prokletstvo. Pa naravno. Plava jakna za Majkla. Plava šugava jakna iz *Miletsa*.

Kada je Majkl, zamenik našeg urednika, pre tri nedelje otišao, ja sam se dobrovoljno prijavila da kupim poklon za njega. Ponela sam braon koverat pun sitnine i novčanica u prodavnicu i odabrala mu vetrovku (verujte mi na reč, on je baš taj tip momka). U poslednjem trenutku, sada se sećam, odlučila sam da je platim karticom, a svu gotovinu da sačuvam za sebe.

Jasno se sećam kako sam skupila četiri novčanice od pet funti i pažljivo ih stavila u svoj novčanik, odvojila novčiće od jedne funte i stavila ih u odeljak za sitninu, a ostatak bezvredne sitnine samo ubacila u torbu. Baš super, sećam se da sam razmišljala. Ne moram da idem do bankomata. Mislila sam da će mi šezdeset funti trajati nedeljama.

Šta se to onda desilo sa njima? Nemoguće je da sam jednostavno *potrošila* šezdeset funti a da to nisam ni primetila, zar ne?

„A što pitaš?“, kaže Kler i naginje se prema meni. Mogu da vidim njene očice sitne kao perle, a prodorne kao rendgenski zraci, kako sijaju iza naočara. Zna da gledam svoj račun za Vizu. „Onako“, kažem ja i odsečno okrećem drugu stranu izvoda.

Ali, izbačena sam iz koloseka. Umesto da uradim kao i obično – da pogledam minimalni iznos koji moram da uplatim i da potpuno zanemarim ukupnu svotu – hvatam sebe kako zurim pravo u broj na dnu.

Devet stotina četrdeset devet funti i šezdeset tri penija. Jasno, crno na belo. Buljim u tišini u broj, nekih trideset sekundi, a onda guram račun nazad u koverat. U tom trenutku najiskrenije osećam da to parče papira nema nikakve veze sa mnom. Možda će, ako ga nemarno pustim da padne na pod iza mog kompjutera, jednostavno nestati. Spremačica će ga počistiti, a ja onda mogu da tvrdim da ga nikad nisam ni dobila. Ne mogu da mi naplate račun koji nikada nisam ni dobila, zar ne?

U glavi već sastavljam pismo. „Dragi finansijski direktore Vize. Vaše pismo me je potpuno zbunilo. O kom tačno računu vi govorite? Ja nisam primila nikakav račun od vaše kompanije. Uopšte mi se nije dopao vaš ton i samo da vas upozorim, napišaću pismo En Robinson iz *Vočdoga**.“

Na kraju, uvek mogu da se iselim u inostranstvo.

„Beki?“ Naglo podižem glavu i vidim Kler kako bulji u mene. „Jesi li završila članak o *Lojdu*?“

„Skoro“, lažem. Njen pogled me prisiljava da ga otvorim na računaru, samo da bih pokazala dobru volju. Ali ona ne prestaje da me gleda, do đavola.

„Štediše mogu profitirati od brzog ulaganja“, iskucavam na ekranu, prepisujući pravo iz izjave za štampu koja se nalazi ispred mene. „Račun takođe nudi slojevite kamatne stope za one koji ulažu više od 5.000 funti.“

* TV emisija koja se bavi problemima i primedbama potrošača. (Prim. prev.)

Otkucam tačku, popijem malo kafe i okrećem drugu stranu izjave za štampu.

Uzged budi rečeno, time se ja bavim. Ja sam novinar u finansijskom časopisu. Plaćena sam da objašnjavam ljudima kako da postupaju sa svojim novcem.

Naravno, nisam baš želela ovakvu karijeru. Niko ko piše o ličnim finansijama nije imao nameru da se time bavi. Ljudi vam kažu da su jednostavno „upali“ u lične finansije. Lažu. Zapravo nisu mogli da pronađu posao gde bi pisali o nečemu interesantnijem. Zapravo su se prijavljivali za posao u *Tajmsu* i *Ekspresu* i *Mari Kler* i *Vogu* i *GQ*-u i *Louididu*, i sve što su dobili kao odgovor bilo je: „Gubi se“.

Onda su počeli da konkurišu u *Mesečniku metalske industrije*, *Novinama za proizvođače sireva* i u *Kako investirati?* I primili bi ih na najgluplja moguća mesta pomoćnika urednika, sa bednom platom, i još su bili zahvalni za to. I tako su ostajali da pišu o metalima ili siru ili štednji – jer je to jedino što znaju. Ja sama počela sam u mesečniku privlačnog naslova *Periodični magazin ličnih investicija*. Naučila sam kako da prepisem izjavu za štampu i da klimam glavom na konferencijama za novinare i da postavljam pitanja koja zvuče kao da znam o čemu govorim. Posle godinu i po dana – verovali ili ne – prosto me je preotela *Uspešna štednja*.

Naravno, i dalje nemam ni blagog pojma o finansijama. Ljudi na autobuskim stanicama znaju o finansijama više od mene. Školarci znaju više nego ja. Ovaj posao radim već tri godine i još uvek očekujem da me neko provali.

Tog poslepodneva, Filip, urednik, uzvikuje moje ime i ja skačem od straha.

„Rebeka?“, kaže on. „Dođi na trenutak.“ I poziva me da pridem njegovom stolu. Njegov glas odjednom zvuči tako tiho,

skoro zaverenički, i on mi se smeši kao da upravo ima da mi saopšti neke dobre vesti.

Gospode, mislim ja. Unapređenje. Mora da je to. On zna da nije pošteno što zarađujem manje od Kler, tako da će me unaprediti na njen nivo. Ili čak i više. A reći će mi to diskretno, tako da Kler ne bude ljubomorna.

Širok osmeh mi se razliva licem, i ja ustajem i prelazim ona tri metra do njegovog stola trudeći se da ostanem mirna, ali ujedno već planiram šta ću da kupim od povišice plate. Kupiću onaj lepršavi kaput u *Vistlsu*. I crne čizme sa visokom petom *Pied a Ter*. Možda ću otići nekuda na odmor. I jednom zasvagda, otplatiti taj prokleti račun za Vizuu. Osećam kako lebdim od olakšanja. *Znala sam* da će sve biti u redu...

„Rebeka?“ On gura pozivnicu prema meni. „Ne mogu da stignem na ovu konferenciju za štampu“, kaže. „Ali mogla bi da bude prilično interesantna. Hoćeš li ti da odeš? To je u zgradi *Brendon komunikacija*.“

Osećam kako mi izraz ponosa klizi sa lica kao žele. Nisam unapređena. Ne dobijam povišicu. Osećam se izdanom. *Zašto* mi se smešio na taj način? Morao je da zna da mi tako podgreva nadu. Bezdušno đubre.

„Nešto nije u redu?“, interesuje se Filip.

„Ne“, mrmljam ja, ali ne mogu da nateram sebe da se osmehnem. Pred mojim očima moj novi lepršavi kaput i čizme sa visokom potpeticom pretvaraju se u baricu, baš kao Zla veštica sa Zapada. Nema unapređenja. Samo konferencija za štampu... Preletim pozivnicu pogledom. O novoj investicionoj grupi. Kako to iko živ može da opiše kao zanimljivo?

„Mogla bi da napišeš nešto o tome za vesti“, kaže Filip.

„Dobro“, kažem ja sležući ramenima i odlazim.

DRUGO POGLAVLJE

Postoji samo jedna, apsolutno neophodna stvar koju moram da kupim pre nego što odem na konferenciju za štampu – a to je *Fajnenšel tajms*. *FT* je daleko najbolji detalj uz garderobu koji jedna devojka može da nosi. Njegove glavne prednosti su:

1. Lepe je boje;
2. Košta samo 85 penija;
3. Ako ušetate u prostoriju držeći ga pod rukom, ljudi vas shvataju ozbiljno. Sa *FT*-om pod rukom možete da pričate o najbeznačajnijim stvarima na svetu i ljudi će, umesto da misle da ste glupača, misliti da ste teški intelektualac koji uz to ima i široko polje interesovanja.

Na razgovor za posao u *Uspešnoj štednji* otišla sam s primerkom *Fajnenšel tajmsa* i *Investitorske hronike* u rukama, i niko me nije ni upitao o finansijama. Koliko se sećam, sve vreme smo pričali o raskošnim kućama za odmor i ogovarali druge urednike.

I tako ja zastajem da kupim primerak *FT*-a i uredno ga zadenem ispod miške, diveći se svom odrazu u izlogu *Denija* i *Džordža*.

Mislim da ne izgledam tako loše. Nosim svoju crnu suknju iz *Frenč konekšna*, jednostavnu belu majicu iz *Nikerboksa* i mali džemper od angore koji sam nabavila kod *M&S*, ali izgleda kao da je Agnes B. Obula sam nove cipele sa četvrtastim vrhom iz *Hobsa*. I što je još bolje, mada to niko ne može da vidi, ali ja znam, ispod svega toga nosim fantastične gaćice i brus sa izve-

zenim žutim pupoljcima. Taj komplet je najbolje od svega što imam na sebi. U stvari, skoro da poželim da me neko pregazi, tako da svet može da ih vidi.

To je moja navika, to nabranje svakog komada odeće koju nosim, kao da se spremam za modnu stranicu. To radim već godinama – još od vremena kada sam čitala *Samo sedamnaest*. Za svaki broj oni bi zaustavili devojku na ulici, fotografisali je i pobrojali svaki komad njene garderobe. „Majica: *Devojka iz Čelsija*, farmerke: *Top šop*, cipele: pozajmljene od prijateljice.“ Požudno sam gutala te spiskove – i do današnjeg dana, ukoliko kupim nešto u prodavnici koja nije baš kul, ja isečem etiketu. Tako da ako me ikada zaustave na ulici, mogu da se pretvaram da ne znam odakle mi je ta stvar.

Nego, da se vratimo priči. Eto mene kako buljim u sebe, misleći kako izgledam prilično dobro i skoro da želim da neko iz *Samo sedamnaest* iskoči odnekud sa fotoaparatom – kad nešto odjednom prikova moj pogled, moje oči zatreptaše na uzbunu, a srce prestade da mi kuca. U izlogu kod *Denija* i *Džordža* nalazi se diskretan natpis, tamnozelen, sa slovima krem boje, i na njemu piše: RASPRODAJA.

Buljim u natpis dok mi srce ludački lupa. To ne može biti istina. Nemoguće je da je kod *Denija* i *Džordža* rasprodaja. Kod njih nema rasprodaja. Za njihovim ešarpama i šalovima se toliko žudi da bi verovatno mogli da ih prodaju i po duplo većoj ceni. Svako na svetu koga poznajem poseduje šal s njihovom etiketom. (Osim moje majke i mog oca, očigledno. Moja majka misli da ti ono što ne možeš kupiti kod *Bentala* u Kingstonu i ne treba u životu.)

Gutam knedlu i prilazim nekoliko koraka, zatim otvaram vrata malene prodavnice. Vrata zazvone i simpatična plava devojka koja tamo radi podiže pogled. Ne znam kako se zove, ali oduvek mi se sviđala. Za razliku od nekih žvalavih krava u prodavnicama odeće, njoj ne smeta ako stojite tamo čitavu večnost i zurite u odeću koju u suštini ne možete priuštiti sebi.

Obično se dešava sledeće: provedem pola sata žudeći za ešarpama u *Deniju i Džordžu*, a onda odem u *Aksesorajz* i kupim nešto da oraspoložim sebe. Imam punu fioku zamena za njihovu robu.

„Čao“, kažem, pokušavajući da ostanem smirena. „Kod vas... kod vas je rasprodaja.“

„Da.“ Plavuša se smeši. „To je malo neobično za nas.“

Pogledom prelećem prostoriju, nizove ešarpi, uredno savijenih, sa tamnozelenim etiketama na kojima piše: sniženo 50%. Štampani pliš, svila optočena biserima, izvezeni kašmir, sve sa diskretnim potpisom „Deni i Džordž“. Ima ih posvuda. Ne znam odakle da počnem. Mislim da me obuzima napad panike.

„Čini mi se da vam se ova oduvek sviđala“, kaže fina plava devojka, izvlačeći svetlucavu sivoplavu ešarpu iz gomile pred sobom.

O, bože, da. Sećam je se. Svilenkasti pliš, svetloplav i posut perlicama koje se prelivaju u duginim bojama. Zurim u nju i osećam kako me nemo privlače nevidljive niti. Moram da je dotaknem. Moram da je imam na sebi. To je najlepša stvar koju sam ikada videla. Devojka gleda u etiketu. „Snižena je od 340 funti na 120.“ Ona prilazi i obavija mi ešarpu oko vrata, a ja zurim u svoj odraz.

Bez pogovora. Ja moram da imam ovu ešarpu. *Moram* da je imam. Čini da mi oči izgledaju krupnije, frizura skuplje, izgledam kao potpuno druga osoba. Moći ću da je nosim sa svim i svačim. Ljudi će govoriti o meni kao o Devojci sa ešarpom *Deni i Džordž*.

„Ja bih je zgrabila da sam na vašem mestu.“ Devojka mi se smeši. „Ostala je samo još jedna takva.“

Nevoljno, moji prsti se stežu oko nje.

„Uzeću je“, jedva izustih. „Uzeću je.“

Dok je ona polaže na svileni papir, vadim svoj novčanik, otvaram ga i automatski, gotovo nesvesno posežem za Viza karticom – ali prsti mi dotiču samo голу kožu novčanika. Izne-

nađeno zastajem i počinjem da preturam po svim pregradama novčanika, pitajući se da nisam negde zaturila karticu zajedno sa nekim računom, ili je možda skrivena ispod vizitkarte... A onda, sa zaglušujućom tutnjavom u glavi, setim se. Ostala mi je na stolu.

Kako sam mogla da budem tako glupa? Kako sam mogla da ostavim Viza karticu na stolu? Na šta sam *mislila*?

Fina plava devojka stavlja umotanu ešarpu u tamnozelenu kutiju sa oznakom firme. Srce mi lupa. Šta da radim?

„Čime plaćate?“, kaže ona ljubazno.

Lice mi plamti.

„Upravo sam shvatila da mi je kreditna kartica ostala u kancelariji“, mucam.

„Oh“, kaže devojka i njene ruke zastaju.

„Da li možete da mi je sačuvate?“ Devojka je u dilemi.

„Na koliko?“

„Do sutra?“, kažem očajnički. O, bože. Ona pravi grimasu. Zar ne razume?

„Bojim se da je to nemoguće“, kaže ona. „Nije nam dozvoljeno da ostavljamo na stranu robu koja je za prodaju.“

„Onda samo do ovog popodneva“, kažem brzo. „U koliko sati zatvarate?“

„U šest.“

Šest! Osećam kako me preplavljuje mešavina olakšanja i adrenalina. Izazov za Rebeku. Otići ću na konferenciju za štampu koju ću napustiti čim budem mogla, onda ću uzeti taksi nazad do kancelarije. Pokupiću svoju Viza karticu, reći Filipu da sam zaboravila beležnicu, doći ću ovamo i kupiti ešarpu.

„Možete li da je zadržite do tada?“, kažem preklinjući. „Molim vas? *Molim vas?*“ Devojka popušta.

„Dobro. Ostaviću je ispod tezgje.“

„Hvala vam“, izustim. Žurno izlazim iz prodavnice i upućujem se niz ulicu prema *Brendon komunikacijama*. Molim se da konferencija bude kratka. Molim se da se pitanja ne

rastegnu u nedogled. Molim te bože, *molim te*, dozvoli mi da dobijem tu ešarpu.

Kada stignem u *Brendon komunikacije*, osećam da počinjem da se opuštam. Na kraju, imam još cela tri sata. A i moja ešarpa je bezbedna ispod tezge. Niko mi je neće ukrasti.

U holu *Brendon komunikacija* piše da se konferencija za štampu projekta „Forlend egzotična preimućstva“ održava u apartmanu *Artemida*, a uniformisani muškarac usmerava ljude niz hodnik. To znači da je konferencija verovatno prilično velika. Ne toliko velika da će televizija, kamere, CNN, svetska štampa izgarati od neizvesnosti, ali dovoljno za jedan prilično uspeo događaj. Relativno važan događaj u našem dosadnom malom svetu.

Dok ulazim u prostoriju, već se čuje žamor ljudi koji se muvaju okolo, a konobarice cirkulišu služeći kanapee. Novinari tamane šampanjac kao da ga nikada ranije nisu videli; PR* devojke pijuckaju vodu i izgledaju nadmeno. Konobar me nudi čašom šampanjca, a ja uzimam dve. Jednu ću odmah, a jednu da stavim ispod stolice da lakše preživim dosadne delove.

U udaljenom uglu prostorije vidim Eli Grejndžer iz *Investitorskih nedeljnih vesti*. Saterala su je u ugao dvojica revnosnih muškaraca u odelima; ona im klima glavom, staklastog pogleda. Eli je super. Svega šest meseci radi za *Investitorske nedeljne vesti*, a već je konkurisala za četrdeset tri druga posla. U stvari, želi da bude urednik rubrike o lepoti u nekom magazinu. A ja u stvari želim da budem Fiona Filips** sa GMTV-a. Ponekad, kada smo veoma pijane, sklapamo pakt da ćemo za tri meseca, ako dotad ne budemo na nekom uzbudljivijem mestu, napustiti

* Public Relations – Služba za odnose sa javnošću. (Prim. prev.)

** Poznata novinarka i voditeljka emisija koje se bave životima slavnih ličnosti. (Prim. prev.)

svoje poslove. Ali onda, pomisao da ću ostati bez novca – čak i na samo mesec dana – skoro je strašnija od pomisli da ću ostatak života provesti pišući o penzijskim fondovima.

„Rebeka. Drago mi je što si uspela da dođeš.“

Podižem pogled i skoro se ugušim svojim šampanjcem. To je Luk Brendon, vrhovni poglavica *Brendon komunikacija*, koji zuri pravo u mene kao da tačno zna o čemu razmišljam.

Srela sam ga svega nekoliko puta do sada i uvek se u njegovom prisustvu osećam pomalo nelagodno. Za početak, on ima tako dobru reputaciju. Svi sve vreme govore kakav je on genije, čak i Filip, moj šef. Osnovao je *Brendon komunikacije* ni iz čega, a sada je to najveća londonska kompanija za odnose sa javnošću u finansijskim poslovima. Pre nekoliko meseci bio je naveden u nekim novinama kao najpametniji preduzetnik u svojoj generaciji. Pisalo je da ima neverovatno visok koeficijent inteligencije i fotografsko pamćenje. (Uvek sam mrzela ljude sa fotografskim pamćenjem.)

Ali nije samo to u pitanju. Stvar je u tome što uvek izgleda namršteno kada priča sa mnom. Kao da zna kakav sam totalni prevarant. U stvari, upravo mi pada na pamet da verovatno i zna. Verovatno će se ispostaviti da je čuveni Luk Brendon ne samo kompletni genije, već i da čita misli. On zna da kada zurim u neki dosadni grafikon i mudro klimam glavom, ja u stvari razmišljam o fantastičnoj crnoj bluzi koju sam videla kod *Džozefa* i preračunavam mogu li nekako da priuštim sebi i pantalone.

„Ti znaš Ališu, zar ne?“ kaže Luk i pokazuje na besprekornu plavušu pored sebe.

E pa vidite, ja ne poznajem Ališu. Ali, i ne moram da je poznajem. Sve su one iste, te devojke u *Brendon kom.*-u, kako one kažu. Dobro obučene, lepo se izražavaju, udate za bankare i bez trunke smisla za humor.

„Rebeka“, kaže Ališa kul glasom, hvatajući moju ruku. „Ti radiš u *Uspešnoj štednji*, zar ne?“

„Tako je“, kažem, podjednako kul glasom.